

ՅԱՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

Դ-ր վ. Ջին Սկոտտի կողմից (փիլիսոփայության դոկտոր, Ստենֆորդի համալսարան):
Քարոզը տեղի է ունեցել Լոս-Անջելոսի համալսարանի տաճարում 1992թ. ապրիլի 19-ին:

ՅԱՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

Ես կորցրեցի իմ հավատքը քոլեջում: Ես կորցրեցի այն մի անսկատ հոգեբանական ճնշման պատճառով: Ես հավատում էի Հիսուսին որպես բարի – իմաստուն ուսուցիչ – նրան հավասարեցնում էի Մուհամեդի մակարդակին, որը հիմնեց Իսլամի հավատքը, Ջոզֆայիտների արքայազն Գաուտամա Բուդդային, որը հիմնեց Բուդդիզմը, Չինաստանի Կոնֆուցիուսին (իրականում՝ ավելի շատ քաղաքական փիլիսոփա), որի ասած խոսքերն այդքան մեծ ազդեցություն ունեցան աշխարհի այդ մասի վրա, կարճ ասած՝ ցանկացած հարգված կրոնի հիմնադիրին:

Ես կարող էի Հիսուսին դասել նրանց շարքում՝ նրան համարելով »բարի – իմաստուն ուսուցիչ«, – լինել ընդունված՝ պահպանելով իմ մտավորականության կողմերը, բայց մնալ այն համոզմունքին, որ Հիսուս Քրիստոսը Աստծո Որդին է, գերբնական անընդունելի էր: Ի միջի այլոց, կարող եմ ասել, որ գոյություն ունի տեսաժապավենների վաճառքը գովազդող մեկ ժամանց մի տեսահոլովակ, նշանակություն չունի, թե ինչպիսի խորամանկությամբ են նրանք ներկայացնում դա, որը պատմում է բոլոր կրոնների ծագման մասին:

Եվ դա իսկապես »խելացի է «, որովհետև– այն սկիզբ է առնում Եգիպտոսից, – նրանք երբեք չեն անդրադարձնում Շումերները, որտեղից – սկսվել են Եգիպտոս ներհոսած կրոնները (– նրանք երբեք չեն հասնում Բաբելոնին), – ոչ ոք խելամտորեն չի ժխտում Եգիպտոսի ազդեցությունը հրեաների – հույների վրա: Կիրոս Գորդոնը հաստատել է դա:

Բայց մի փոքրիկ, թմբիկ տղա նստած է այնտեղ, – բարեկիրթ, կոկիկ սանրված, ուսուցանված, հեռուստատեսային ավետարանչի տեսք ունեցող մի երիտասարդ նույնպես նստած է այնտեղ, – նրանք պատմում են քեզ, թե ինչպես են սկիզբ առել բոլոր կրոնները, այնուհետև– նրանք անուղղակիորեն ակնարկում են 16 խաչված փրկիչներին, որոնց հնարավոր չէ գտնել համանմանության անորոշ ենթադրության մեջ:

Եվ դու ընդմիջտ ունենում ես այս տիեզերածողովային մոտեցումը դեպի կրոնը՝ ոչ մի կրոնի կրոնը, որովհետև– ինչպես նրանք են ասում բոլոր կրոններն ունեն »նույն արմատը«: Սա անսկատ գալիս է քեզ վրա՝ կարծես թե դու բավականաչափ խելացի չես, մինչև– որ դու չես խոստովանում այն »պարզ« մոտեցումը Քրիստոսի հանդեպ՝ որպես գերբնական, Աստծո Որդի, – ընդունում ես Նրան որպես հասարակ կրոնական հոսանքների մեջ գտնվող մեկ այլ արտահայտում – այլ հիմնադիր՝ որպես »բարի – իմաստուն ուսուցիչ«:

Վերջերս թերթերում հայտնվեց մի նոր երիտասարդ, որը գրում էր, որ Հիսուսը սոցիալական հեղափոխության մտքերով մի համր գյուղացի էր, բայց դա ավելի շուտ համանման գյուղական հասարակությունների հանդեպ արված սպեկուլյացիոն խեղաթյուրում էր, քան ապացուցված փաստ:

Քրիստոսին հավատալու համար ինտելեկտուալ փոխարինողի հետ կապված միակ պրոբլեմը, այսինքն՝ «բարի – իմաստուն ուսուցիչը», այն է, որ **Նա չի կարող լինել մեկը, քանի դեռ Նա երկուսն էլ է:**

Բարի լինելու համար դու պետք է խոսես ճշմարտությունը: Դու կարող ես լինել անմեղ, դու կարող ես լինել հիմար – անկեղծորեն հավատալ մի բանի, որը սխալ է, – լինել բարի, սակայն ոչ իմաստուն: Իմաստուն լինելու համար դու պետք է ճիշտ լինես. բարի լինելու համար դու պետք է ազնիվ լինես, – նրանց Հիսուսը կարող էր լինել բարի, բայց ոչ իմաստուն, իմաստուն, բայց ոչ բարի, բայց ոչ երկուսն էլ: Ինչու?:

Հիսուսի մասին պատմությունից ցանկացած աղբյուրում, եթե դուք պատրաստվում եք անվանել Նրան բարի – իմաստուն, դուք պետք է անդրադառնաք Նրա ասածներին – Իր գործողություններին: Նշանակություն չունի՝ կդիմեք Ավետարաններին, թե ոչ, քանի որ դրանց են դիմում ընդդիմախոսների մեծ մասը, որոնք որսում – առանձնացնում ու դուրս են հանում որոշակի խոսքեր – առաջ են քաշում դրանք՝ կարմիրով գրված հեռուստատեկրանին:

Դուք կարող եք տեսնել Ավետարանների ետ-ի կողմը: Գոյություն ունի ենթադրական մի »Չ«փաստաթուղթ: Վաղ եկեղեցու հայրերից մեկն ասել է, որ Մատթ-ոսը, Քրիստոսի հետ ճանապարհորդելիս, գրի է առել Նրա ասածները ոչ թե հունարենով, այլ իր մայրենի լեզվով՝ արամերենով: Մենք գիտենք, որ նրա Ավետարանն ամենայն հավանականությամբ գրվել է Անտիոքում – գրվել է հունարեն լեզվով: Արամերենով գրված Հիսուսի այս ասածները կարող են լինել սովորական աղբյուր նրանց համար, ովքեր կարող են կարդալ հունարեն – տեսնել ոճային փոփոխությունը, ճանաչել այն որպես մի աղբյուր, որն օգտագործվել է Ավետարանն ամփոփող երեք գրողների՝ Մատթ-ոսի, Մարկոսի – Ղուկասի կողմից:

Մենք գիտենք, որ սկզբում գրվել է Մարկոսի գիրքը, ինչը եր-ում է ոճի փոփոխությունից, երբ Մատթ-ոսն ու Ղուկասը օգտվում են Մարկոսից, բայց այդ երեքի ետ-ում էլ գոյություն ունի մի պարզ աղբյուր, որն անվանվում է ենթադրական »Չ« փաստաթուղթ: Ինձ չի հետաքրքրում, թե դուք կդիմեք հին երգերին, վաղեմի հաստվածներին, որտեղ հանդիպում եք Հիսուսին ինչ որ մի բան անելիս կամ ասելիս, որոնք կապված են այդ գրառումներից որ-է մեկի հետ, որտեղ կլինի Քրիստոսի կողմից ապված մի խոսք կամ ինքնարտահայտման մի նկարագիր, որ Նա ստեղծել է Իրենից, ինչն արգելում է անվանել Նրան »բարի – իմաստուն«, որովհետ- ցանկացած աղբյուրում դուք կգտնեք հետ-յալը.

1.Նա կարծում էր, որ Ինքը կատարյալ է:

Նշանակություն չունի, թե Նա այդպիսին էր, թե ոչ, Նա **կարծում էր**, որ կատարյալ է: Կարլիսլը ասում է, որ բոլոր մեղքերից առավելը՝ գիտակցելն է, որ ոչ մի մեղք չունես: Չկա ավելի արհամարանքի արժանի մի որ-է բան, քան մի մարդ, որը կարծում է, թե երբեք սխալ չի գործել: Այդ գիտակից, ինքնարդարացի, կատարյալ պատկերը մի բան է, որին մենք չենք արձագանքում, քանի որ մարդկության իմաստությունը համակցվում է այն գաղափարի մեջ, որ ոչ ոք կատարյալ չէ:

Այժմ հարցը նրանում չէ, թե Նա կատարյալ էր, թե ոչ. մենք պարզապես սրբեր չենք սարքում այն մարդկանցից, ովքեր **կարծում են**, թե կատարյալ են: Աստծո կողմից օգտագործված մարդկանց գրառումներն օգտագործվում են ողջ Հին

կտակարանով մեկ. »Ես արժանի չեմ Քո ողորմությունների նվազագույնին ՎՆ Ո՞վ եմ ես, որ առաջնորդեմ Իսրայելի զավակներին - Ես ընդամենը մի երեխա եմ: Ես չեմ կարող խոսել«:

Միշտ Աստծո – մարդու կողմից ընդունելության չափանիշը ոչ կատարելության այդ գիտակից վերաբեմունքն է: Սուրբ մարդիկ գիտակցում են, թե որքան հեռավորության վրա են գտնվում Աստծուց: Ողջ արքայության մեջ կար ընդամենը մեկ մարդ, ով տեսել էր Աստծուն. Ոգիա թագավորի մեռած տարում, Եսայիան միակ մարդն էր, ով տեսավ Աստծուն բարձր – վերացած աթոռի վրա նստած, ինչը նշանակում է, որ Նա ամենքից վեր էր: Նրա առաջին բառերն էին. »Վայ ինձ, որովհետև– կորած եմ«:

Մենք պարզապես չենք սարքում սրբեր այն մարդկանցից, ովքեր կարծում են, թե կատարյալ են, սակայն Հիսուսը կարծում էր, որ կատարյալ էր: Որտեղ էլ որ հանդիպեք Նրան, Նա նշում է դա: Նա դատում է ուրիշներին. »Ավելի հեշտ է, որ ուղտն ասեղի ծակով անցնի, քան թե հարուստն Աստծո արքայությունը մտնի«: Նա նայում է օրվա ամենաարդար մարդկանց – ցածրացնում է նրանց: Պատճառը, թե ինչու ոչ մի մարդ չպետք է դատի, – ով դատավոր է, պետք է ունենա այս զգայուն գիտակցումը, այն է, որ դժվար է դատել ընկերոջդ, քանի որ սրտի խորքում մենք գիտենք, որ ունենք նույն սխալները:

Բայց Հիսուսը երբեք չունեց ոչ կատարելության որ–է զգացում: Նա փոխեց Օրենքը՝ ասելով. »Լսել եք, որ առաջիններին ասվեց, բայց **Ես** ասում եմ ձեզ«, – հետո՝ ինքնավստահ, բարոյականության կատարելության գիտակցությամբ ասում է. »Մի կարծեք, թե ես եկա օրենքը քանդելու. Ես չեկա քանդելու, այլ կատարելու«:

Կա մեկ հնարավոր բացատրություն սրա համար, երբ հարուստ երիտասարդ իշխանը եկավ Նրա մոտ – ասեց. »Բարի վարդապետ«: Նա կանգնեցրեց նրան – ասեց. »Ինչու՞ ես ինձ բարի ասում«: Նրանք, ովքեր ցանկանում են խոսել Հիսուսի մասին, չհամարելով, որ Նա կատարյալ էր, մատնանշում են այս խոսքին. նրանք բաց են թողնում շարունակությունը, որովհետև– Հիսուսն ասեց նրան. »Մի թույլ սպասիր: Մի արի – կոչիր ինձ բարի մաքբի, բարի ուսուցիչ: Եթե դու պատրաստվում ես ինձ բարի անվանել, նույնպես ճանաչիր, որ միայն Աստված կարող է բարի լինել, այնպես որ մի կցիր այդ անվանումն ինձ առանց ճանաչելու, որ ես նույնպես Աստված եմ«:

Նա ուներ բարոյական կատարելության այդ զգացումը. բարոյականության պակասի ոչ մի զգացում որ–իցե տեղում երբ–է չի արտահայտվել իր պահելված–ում:

2. Նա ուներ ողջ իշխանությունը

Նա անգամ ասեց, որ ունի ողջ իշխանությունը. »Եթե կառուցում եք Իմ խոսքերի վրա, կառուցում եք ժայռի վրա: Եթե կառուցում եք մեկ այլ բանի վրա, կառուցում եք ավազի վրա: Ինձ է տրված ողջ իշխանությունը երկնքում – երկրի վրա«:

Կրկին նշենք արդեն օգտագործված օրինակը, որը Նա ասեց օրենքի վերաբերյալ (այն հաստատվել էր սերունդների կողմից). »Լսել եք, որ առաջիններին ասվեց, բայց **Ես ասում եմ ձեզ**«: Նա արտասանեց դատն առանց տատանման:

Այժմ մենք այդ տիպի մարդկանցից սրբեր չենք սարքում: Մենք՝ որպես չափանիշ, հարց ենք տալիս. »Ինչի՞ վրա է հիմնված այս իշխանությունը«: Նա հիմնեց դա իր իսկ վրա. »Բայց **ես ասում եմ** ձեզ«:

3. Նա իրեն համարեց տիեզերքի կրոնների կենտրոնը

Նա ավելի խորացավ – Ինքն իրեն դրեց տիեզերքի կրոնների կենտրոնում: Հիսուսը չեկավ քարոզելու իրենից զատ մի որ–է դոկտրինա կամ ճշմարտություն: Նա ասեց. »Ես եմ ճանապարհը: Ես եմ ճշմարտությունը: Ես եմ կյանքը: Ինձանով է ամեն մարդ մտնում Ես եմ դուռը: Եթե մեկն Ինձ մոտ գա, – չատի իր հորը – մորը, կնոջը – որդիներին, – եղբայրներին – քույրերին, – հենց իր անձին էլ, – ով որ իր խաչը վեր չառնի – Իմ ետ–ից գա, նա չի կարող Իմ աշակերտը լինել«: Նա կառուցեց ձեր փոխհարաբերություններն իր հետ, դնելով իրեն տիեզերքի կրոնների կենտրոնում՝ որպես բոլոր կրոնական շահերի սահմանող:

4. Նա խոսում էր հավերժության մասին ներսից

Գոյություն ունի ձեր տանը քաջատեղյակ լինելու տեղեկությունների որոշակի կառուցվածք: Օրինակ Ես ասում եմ. »Իմ տան թախտը բաց շագանակագույն է«, – դուք չեք ասի. »Որտեղի՞ց գիտես«: Մենք խոսում ենք տան մասին »ճանաչելով այն« – դա հենց այդպես է գալիս: Մենք չենք վիճում, մենք ակնկալում ենք, որ մեզ կհավատան: Դա հենց այն տեղեկությունների կառուցվածքն է, որոնց պատկերում է Հիսուսը, երբ խոսում է հավերժության մասին: Փաստորեն, Նա ասում է. »Ես վերադառնում եմ: Ես գնում եմ ձեզ համար առանձնատուն պատրաստելու: Եվ որոշ ժամանակ անց Ես կգամ – կվերցնեմ ձեզ ու կտանեմ այնտեղ«:

Փաստորեն, Նա նորից ասում է. »Նախքան Աբրահամի լինելը Ես կայի «: Կամ նորից. »Ես տեսա Սատանային, երբ նա վայր գցվեց «: Կամ նորից. »Հրեշտակները պար են բռնում մեղավորը ապաշխարիելուց«: Մեզ հավաստիացրեց հայտնելով իր »ներքին իմացությունը« երկնքի »ներսում« Աստծո հետ հավերժության – աշխարհի գոյություն ունենալուց առաջ – հետո:

5. Նա պետք է մահանար, փրկագինը:

Նա ասեց, որ ինչ–որ մի բան սխալ է ամբողջ աշխարհում, ինչը կարող էր միայն շտկվել իր մահով. փրկագին այն ասպարեզում, որտեղ կոնկրետ գիտեին, թե ինչ է փրկագինը: Փրկագինն այն էր, ինչ վճարում էին կորցրած ժառանգությունը վերականգնելու համար, իրենց սխալի պատճառով որ–է մեկին մահվան դատապարտությանից ազատելու համար: Դա այն գինն էր, որը վճարվում էր անհաջողության, սխալ արարքների, ժառանգության կորստի հետ–անքներից ազատվելու համար, – փրկագինը վերականգնում էր քեզ համար այն ամենը, ինչ կորցրել էիր: Նա ասեց, որ ողջ աշխարհը կորստի էր մատնվել, – Ինքը եկավ, որ մահանա – վճարի փրկագինը նրանց ազատելու համար:

6. Նա պետք է հարություն առներ

Նա ասեց, որ հարություն կառնի (սրանից շատ ավելի բաներ կային, բայց Ես շատ քիչ բան եմ ընտրում, պարզապես շատ հավաքական), որ երբ Նա մահանա, հարություն կառնի մեռելներից:

Այժմ, եթե Ես, եկեղեցու հովիվ մոտենալի տաճարի բեմին – վերցնեի բարձրախոսն ու ասեի. »Ինձ է տրված ողջ իշխանությունը երկնքում – երկրի վրա«, դուք

կմտածեիք, որ գուցե հովիվն պատրաստվում է նշել, »որ իմ ձեռքերի մեջ է հանձնվել Աստծո այս խոսքը, որ քարոզեմ իշխանությամբ«: Այսպիսով դուք կմտածեիք, որ հովիվը շեշտադրում է այն խոսքը որը կարդում է:

Եվ եթե այնուհետ- ես շարունակեի - ասեի. »Ահա ես, Յայր: Ես արեցի այն ամենը, ինչի համար դու ուղարկել էիր ինձ: Իմ մեջ չկա ոչ մի թերություն, ոչ մի անկատար բան: Օրենքը չի անհանգստացնում ինձ, ես կատարել եմ այն«, - սկսեի Յիսուսի նման պատկերել մի կատարելություն, դուք կսկսեիք ետ-ետ գնալ - կարեկցանքով նայել իմ կնոջը: Եվ եթե ես շարունակեի. »Ձեր հավերժության ճակատագիրը կախված է նրանից, թե կդնեք ինձ ձեր կյանքի կենտրոնում - ձեր տերը կդարձնեք ինձ, թե ոչ«, մինչ այդ դուք նրան արդեն կընդհատեիք ինձ: Չեմ կարծում, որ ես կասեի այն, ինչ ես այստեղ չեմ ներառել, որ ես կուզենաի ստիպել ձեզ մտածել, որ ես հավերժության բնակիչ եմ:

Եվ ես կկանգնեի այստեղ - կասեի ` ոչ թե հոգ-որ արտահայտություններով, այլ սպասելով, որ ինձ կհավատան. »Նախքան Աբրահամի լինելը ես կայի: Դուք գիտեք, այն մարդը, որ Ուր քաղաքից դուրս եկավ. ես այնտեղ էի: Ես տեսա Սատանային, երբ նա վայր գցվեց նախքան Ադամի ստեղծվելը«: Իսկ հետո ես կխոսեի երկնքի մասին այնպես քաջատեղյակ, ինչպես մենք խոսում ենք մեր տների մասին: Եթե ես ասեմ, որ իմ տան թախտը բաց շագանակագույն է, - դուք ասեք. »Որտեղի՞ց գիտես«, ես կմտածեմ, որ դուք խելագարվել եք:

Այսպես խոսող մարդկանց տեղադրում են հոգեբուժարան: Եվ այնուհետ-, եթե ես ասեի, որ ես ինչ-ինչ ձ-ով փրկագին եմ հանդիսանում, ապա ինչոր մեկը կոզներ իմ կնոջը ձեռքը դնել ինձ վրա քանի դեռ ամբողջովին չեմ խելագարվել:

Եթե մի պահ կանգնեմք - գիտակցեմք, որ Քրիստոսը, որը հռչակում էր անհնարին բաներ իրեն մասին միակն է, ով քայլում էր պատմության էջերով - միակն է իր իսկ եությանը, ում դուք կարող եք գտնել աղբյուրներում: Դուք չեք տեսնի մյուս կրոնների հիմնադիրներին այս բաներն անելիս:

Բուդդան երբեք չէր կարծում, որ ինքը կատարյալ էր. նա պայքարում էր *տանյայի* բնահյուրի հետ, ինչը նրանց համար նշանակում էր մեղքը ծնող այլասերված ցանկություն: Նա փնտրում էր մտքի ազատության ուղին. նա փնտրում էր էսթետիկական յոգայի ուղին, - ոչ մեկն էլ չգործեց: Նա եկավ ութաստիճան ուղուն, որը բերեց նրան տրանսի վիճակին, որտեղ նա կորցնում էր իր կյանքի հետ ունեցած գիտակից նույնությունը, որն անվանվում է *Նիրվանա*: Եվ երբ դուրս եկավ այդ վիճակից, նա առաջարկեց իր հետ-որդների այդ ութաստիճան ուղին, - այն ամենը, ինչ նա ասեց, սա է. »Դա գործեց ինձ մոտ: Փորձեք. դա ձեզ մոտ էլ կստացվի«:

Նա երբեք չի մտածել, որ ողջ իշխանությունը տեղադրված է իր ներսում: Ընդհակառակը՝ նա ասում էր իր աշակերտներին (- դա նրանց եռամսա գրվածքի մի մասն է կազմում), որ արժանի չէ նրանց առաջնորդելու համար: Այն ամենը, ինչ նա թողեց նրանց, դա այն միջոցն էր, թե ինչպես ստացվեց դա իր մոտ: Իշխանության ոչ մի ենթադրություն տեղադրված չէր նրա մեջ: Նա երբեք չէր մտածում, որ տիեզերքի կրոնների կենտրոնն է: Այն միջոցը, ստացվեց: Նույնը մնացած բոլորի մոտ է:

Յիսուսը չի կարող պարզապես լինել »բարի - իմաստուն ուսուցիչ«, քանի դեռ նա երկունս էլ չէ: Ունենալով այն, ինչ նա ասեց իր մասին՝ նա չէր

կարող լինել բարի, եթե Նրան ամբողջովին չհավատային – Նա չէր կարող լինել իմաստուն, եթե դա ճշմարտություն չլիներ:

Սուհամեդը երբեք չէր կարծում, որ կատարյալ է: Նա Աստծո՝ Ալլահի մարգարեն էր: Նա ուներ հավերժության մասին տեսիլքներ, որոնք ազդեցին անապատի մարդու վրա, բայց նա երբեք չէր պնդում, որ եղել է այնտեղ: Նա երբեք չմահացավ, որ ինչ-որ մեկի համար փրկագին հանդիսանա: Նա իշխանության մեկ չափանիշ ուներ. Աստված հայտնել է դա Նրան տեսիլքով: Հիսուսը երբեք չէր մատնանշում տեսիլքն այնպես, ինչպես կասեր մարգարեն. »Տերն ասեց...«: Հիսուսն ասեց. **»Ես ասում եմ«:**

Կոնֆուցիուսը կատարեց հասարակության տրամաբանական անալիզը – նշեց, որ այդ արտաքին անալիզը հանդիսանում է իր իշխանությունը:

Մյուս առաջնորդներից ոչ մեկն իրեն չդարձրեց տիեզերքի կրոնների կենտրոնը, չտեղադրեց իշխանությունն իր վրա, չուներ կատարելության գիտակցումն իր հանդեպ, չէր պնդում հավերժության նույնությունը այստեղ՝ երկրի վրա իր ժամանակավոր կեցությունից առաջ – հետո: Այս գծերից ոչ մեկը չէր պատկանում մյուսներին: Ահա թե ինչու դուք կարող եք հարգել նրանց որպես հիմնադիրների:

Հիսուսի հետ դուք ունեք այն, ինչ Ս. Ս. Լյուիսն անվանում է **»ապշեցուցիչ տարբերակ«:** Կամ նա մտածում էր, որ այս բաները ճշմարիտ են, բայց չափազանց հիմար էր, որ իմանար, թե մարդու համար անհնար էր կատարել այս պահանջները, – այսպիսով Նա չէր կարող լինել իմաստուն, **կամ էլ** Նա իմաստուն էր, իմանալով, որ այս բաները ճշմարիտ չեն, բայց ունակ էր հիմարացնել իր հետ-որդներին՝ իրեն ծառայեցնելու դրդապատճառներից ելնելով, որ հավատային իրեն, – սա դարձնում է նրան ոչ բարի: Եզրակացությունն այն է, որ նրանք, ովքեր ասում են, որ Նա **»բարի – իմաստուն ուսուցիչ«** էր, բացահայտում են, որ իրականում երբ-իցե չեն հանդիպել միակ Քրիստոսին, որն երբ-է քայլել է պատմության էջերով:

Ս. Ս. Լյուիսն ասում է, որ դուք ունեք այդ **»ապշեցուցիչ տարբերակ«:** Դուք կամ պետք է դիտեք Քրիստոսին որպես մեկին, ով իրեն համարում էր **»վերին արտի ցորեն«**, կամ պետք է ընդունեք Նրան որպես այնպիսին, ինչպիսին որ Նա ներկայացնում է իրեն, – եթե Նա Աստված է, ապա Նա կատարյալ է, – իշխանությունն **խկապես** Նրա ներսում է, – Նա է տիեզերքի կրոնների կենտրոնը, – Նա **խկապես** ուներ այն բոլոր հատկանիշները, որոնք անհրաժեշտ էին, որպեսզի մահանար ամբողջ աշխարհին փրկագին դառնալու համար: Նա **խկապես** գիտեր հավերժության մասին, – Նա կրկին հարություն **կառնի** /- ամել է/:

Դուք չեք կարող Հիսուսին դնել **»բարի – իմաստուն«** անհամ ուսուցչի կաղապարի մեջ – մոռանալ Նրա մասին: Նա կամ հիմար է, կամ կեղծ, կամ էլ **Նա այն է, ինչ որ պետք է լիներ:**

Դե, երբ ես հասա այդ խաչմերուկին, որոշեցի, որ ինքս ինձ համար կպարզեմ դա: Խնդիրը պատվում է պատմության այս փաստի շուրջը: Հիսուսն ասեց ոմանց, ովքեր նշան էին ուզում. **»Ես կտամ ձեզ այն«:** Գոյություն ունի միայն մեկ երաշխավորված նշան, որի վրա կարող է կառուցված լինել հավատքը: Աստված հայտնապես անցել է այս երաշխավորումից, բայց միակ նշանը, որն Աստված երաշխավորեց, դա Հովնանի նշանն էր, որը Հիսուսը մեկնաբանեց որպես Քրիստոսի մահն ու հարությունը:

Մի կողմից, պատմության ընդարձակ հոսքի մեջ մի **ՓԱՍՏ** է հայտնվում: Աստված բարեհաճեց տեղաշարժվել մարդկային մարմնի այս վրանի մեջ, կատարել օրենքը, որպեսզի այն մարմնավորվի, այնուհետ – ընտրեց մահը մեր փոխարեն՝ որպես փրկագնի վարձք, այսինքն, կատարեց օրենքը, որ Նա կարողանար կրկին հարություն առնել – որդեգրել մեզ իր ընտանիքի մեջ իր նոր կյանքով՝ առանց օրենքի կապանքների, ինչը պարզապես դպրոցի դասատու էր, որը սովորեցնում էր մեզ Աստծո մատակարարող զորության մեր կարիքի մասին:

Այն, որ Նա տեղաշարժվեց պատմության էջերով, քրիստոնեության պնդումն է, – Նա արդարացրեց իրեն մի **ՓԱՍՏՈՎ**, որը կարելի է անալիզի ենթարկել:

Այժմ դա **ՓԱՍՏ** է, որ գոյություն չունեն պատմական անտարակուսելի փաստեր: Ես իմ ավարտական աշխատանքը հիմնականում արել եմ պատմությունից: Պատմական անտարակուսելի փաստ նշանակում է, որ ապացույցի ամեն մի հնարավոր կտորը պետք է լինի այնտեղ: Այն, ինչ դու կարող ես ըմբռնել որպես հնարավոր ապացույց, պետք է լինի այնտեղ, որպեսզի ունենանք պատմական անտարակուսելի փաստեր: Այն պահին, երբ մի իրադարձություն անցյալում է մնում, – վերջ, դու կորցնում ես այն ակնհայտ տեսելու հնարավորությունը: Լուսանկարչական ապարատներն օգնում էին, ինչպես Ռոզնեյ թագավորի դեպքը ցույց տվեց, բայց կորում է մի մասնիկ, այնպես որ, պատմական անտարակուսելի փաստերի սահմանումը հարաբերական է: Քո ողջ հույսը կարող ես դնել միայն հոգեբանական անտարակուսելի փաստերի վրա, որտեղ պատշաճ պատմական փաստերին կից, որոնք մատչելի են, առաջանում է հոգեբանական ռեակցիա, – անհնար է չունենալ այդ ռեակցիան:

Ցանկացած խելացի իրավաբան գիտի, որ դատարանի դահլիճում չկա մի իրավաբան, որն ասում է մի բան – դատավորը կշտամբում է նրան, որ իրավաբանը գիտի դա նախքան իր ասելը, որ նա չպետք է ասեր դա. նա ուզում է, որպեսզի հանձնաժողովը լսի դա: Եվ դատավորը գոռում է իրավաբանի վրա, – նա ասում է. «Այո, Ձերդ արժանապատվություն», – խաղում է իր փոքրիկ համեստ դերը: Նա կոնկրետ գիտի, թե ինչ է անում: Իսկ հետո դատավորը Յոնի պապի տեսքով նայում է հանձնաժողովին – ասում է. «Յեռացրեք դա ձեր քննարկումից»: Լավ, ՅԱՐՎԱԾՈՒՄ Ե ՄՈՒՐՃԸ: Սա եր–ի միակ միջոցն է, ինչպես կարելի է հեռացնել դա. դա այդպես է: Եվ դու տեսնում, լսում – զգում ես, ու ինչ ապացույց էլ որ լինի, դու ռեակցիա ես ունենում:

Աստված արդարացրեց իր Որդուն հարության միջոցով:

Պողոսը գալիս է Արիսպագոս. այնտեղ հավաքված էին փիլիսոփաները՝ փորձելով հաշվել բոլոր աստվածներին, նրանք այնքան են մտահոգվում, թե բաց կթողնեն մեկին, որ Անժանոթ Աստծո արձան են դնում: Նա բաց չի թողնում դա՝ որպես Զրիստոսի մասին խոսելու առիթ: Նա ասում է. «Ես կպատմեմ ձեզ, թե ով է Անժանոթ Աստվածը», – քարոզում է Զրիստոսի մասին ու ասում, որ Աստված հաստատեց Նրան հարությամբ: Պողոսն ասեց, որ եթե չկա հարություն, զուր է մեր հավատքը, – մենք դառնում ենք Աստծո կեղծ վկաները, քանի որ մենք վկայել ենք Նրա մասին, թե Նա հարություն է տվել Զրիստոսին:

Եկեղեցու առաջին ուղերձը Պենտեկոստի օրը Պետրոսի քարոզն էր. «Այն Յիսուսը, ում դուք ճանաչում եք»: Եվ նա նշեց այն փաստը, որ նրանք գիտեին, որ Նա խաչվել է. նրանք նույնպես գիտեին դա: Այնուհետ – նա վկայեց այն բանի մասին, ինչ նրանք չգիտեին. «Այդ Յիսուսը, որին Աստված հարություն տվեց, ինչի վկաներն ենք մենք բոլորս», – նա ներկայացրեց այդ արդարացնող փաստը:

Պողոսն ասում է իր ելույթներից մեկում. «Նա եր-աց – Նա եր-աց», – նա թվարկում է վկաներին – գալիս է բազմության մոտ – ասում է միանգամից մոտ հինգ հարյուր եղբայներին:

Այդ օրերին դուք կարող էիք հավաքել ականատեսների. բայց ոչ այսօր: Սակայն, ինչպես ցանկացած պատմական փաստ, ումիցէ գրել Շեքսպիրը Յուլիոս Կեսարի գոյության մասին, դուք նույնպես կարող եք փնտրել պատմության այս ՓԱՍՏ, որի վրա հիմնված է քրիստոնեությունը, այն է.

Յիսուսը դուրս եկավ գերեզմանից:

Եվ կառուցվածքը հաստատելու համար ես կասեմ, որ եթե Քրեյգ Լեյմփը կամ Էդ Մեսրին կամ ուրիշ մեկը մտնեին տաճար՝ իրենց մասին Յիսուսի պնդումներն անելով, ես կներկայացնեի մի առաջարկ, որ իրենց անհրաժեշտ է հանձնել պսիխոանալիզ – զնալ բուժարան. մինչ- ես չտեսնեի նրանց աչքերի միջի փայլը, որն ուղղված էր ինձ, քանի որ ոչ մի մահկանացու մարդ չի կարող անել այս պնդումները:

Բայց եթե իրենց պնդումներում նրանք ասեին. «Սպասեք ինձ – երեք օրից ես դուրս կգամ գերեզմանից – երկինք կհամբարձվեմ», ու երեք օր անց նրանք դուրս գային գերեզմանից – երկինք համբարձվեին, ես այլ աչքերով կնայեի Դ-ր Լեյմփին ու նա- Էդին: Եվ իմ հավատքի հիմքի համար այլ-ս ոչ մի բանի կարիք չէի ունենա. ինձ պետք չէին լինի Երրորդությանը վերաբերվող բոլոր այդ հեքիաթային փիլիսոփայական դոկտրինաները:

Եթե ես կարողանամ պատմության էջերում գտնել Մեկին, ում խոսքերի ուսումնասիրության վրա կարող եմ անցկացնել ողջ կյանքս, ով կատարյալ էր, բոլոր իշխանությունների կենտրոնը, տիեզերքի կրոնների կենտրոնը, – բոլոր նմանատիպ բաները՝ ներառյալ ինձ համար փրկագին վճարելը, ով հարությունն առավ – հավերժության մեջ առանձնատուն պատրաստեց, դա ամբողջությամբ այն Աստվածն է, ում կարիքը ես ունեմ: Ես կարող էի սկսել հենց այդտեղից:

ԽՆԴԻՐԸ ՅԵՏԵՎՅԱԼՆ Է. ՆԱ ԴՈՒՐՍ ԵԿԱՎՊ ԳԵՐԵԶՄԱՆԻՑ:

Դուք չեք պարզի դա՝ դրա մասին մտածելով. հարկավոր է հետազոտել դա: Այժմ ինչ-որ մի բան հետազոտելու համար հարկավոր է ունենալ հիմնարար փաստեր: Շատ մարդիկ աղոտ մտածելակերպ ունեն. Նրանք պնդում են, որ հարություն տեղի չի ունեցալ, որովհետ- այն չի կարող տեղի ունենալ, – յուրաքանչյուրը, ով ասում է, թե դա եղել է, պետք է որ սուտ խոսի: Ցանկացած այլ փաստ – դա հետազոտվում է:

Շատ մարդիկ աղոտ մտածելակերպ ունեն. նրանք պնդում են, որ հարություն տեղի չի ունեցալ, որովհետ- այն չի կարող տեղի ունենալ – յուրաքանչյուրը, ով ասում է, թե դա եղել է, պետք է որ սուտ խոսի: Յարգրեք նրանց մի քանի հարց – կտեսնեք, որ նրանք իրենց ողջ կյանքի ընթացքում անգամ 15 ժամ չեն անցկացրել պատմության ամենակար-որ իրադարձությունը հետազոտելիս:

Եթե դուք հարցնեք. «Սկոտտն այս ուղերձը մեկ ժամվա ընթացքում քարոզեց 1992թ-ի ապրիլի 19-ին», դուք պետք է ենթադրեք, որ ես ընդհանրապես այստեղ էի – քարոզում էի: Դուք պետք է ենթադրեք, որ գոյություն ունեի տաճարը: Դուք պետք է ենթադրեք, որ ապրիլի 19-ը եկավ – անցավ: Մենք չենք քննակում դա. մենք որոշ բաներ որպես անառարկելի ճշմարտություն ենք ընդունում: Բայց

Նախքան դուք կսկսեք վիճել, թե ես քարոզում էի մեկ ժամ (թե ավելին), եկեք գոնե համաձայնեք, որ ես քարոզում էի: Ձեզ պետք չի համաձայնվել՝ արդյոք դա լավ էր, թե ոչ, այլ որ ես այստեղ էի – իմ բերանը շարժվում էր – ինչ-որ բաներ էր ասում: Դա հայտնի է որպես տեղեկությունների շրջանակ՝ ինչն ընդունվում է որպես անառարկելի ճշմարտություն:

Եվ եթե ինչ-որ մեկն ասում է. «Օ, ես չեմ հավատում, որ դու այստեղ էիր», ապա ու՞մ են պետք քննարկման ժամերը: Շատ ավելի հեշտ է ապացուցել, որ ես այստեղ էի, գուցե ոչ բոլոր այն տեղերում, բայց այդտեղ, քան ապացուցել, թե որքան ժամանակ էի ես քարոզում, քանի որ դուք դեռ չգիտեք, թե ես երբ եմ սկսել: Դա ներածական դիտողություններն էին: Դա առաջին նի՞շն էր գրատախտակի վրա: Դա ավելի քննարկելի է, բայց ապացուցել՝ արդյոք ես ընդհանրապես այստեղ էի, թե ոչ, մի փոքր ավելի հեշտ է:

Դուք պետք է մոտենաք հարության հարցին նույն ձևով: Գոյություն ունեն որոշակի փաստեր, որոնց պետք է ենթադրել, նախքան դուք կսկսեք քննարկել հարությունը: Մեկը սա է. Զիսուսն ընդհանրապես ապրել է: Ինչու՞ ենք մենք խոսում, թե Նա հարություն է առել, եթե չենք հավատում, որ Նա ապրել է: Կար ժամանակ, որ դա քննարկվում էր. բայց այժմ այդքան էլ չէ: Այսօրվա նպատակների – հարության վերաբերյալ ցանկացած իմաստալից քննարկման համար դուք գոնե պետք է ենթադրեք հետ-յալը.

Փաստ 1. Որ Զիսուսն ապրել է:

Եթե դուք չեք հավատում, որ Համաձայն եք, որ գուցե ավելի հեշտ է ապացուցել, որ Նա ապրել է ինչ-որ տեղ, ինչ-որ մի ժամանակում, քան որ Նա մահացել – կրկին հարություն է առել: Դուք համաձայն եք դրա հետ: Այնպես որ, տվեք ինձ ավելի հեշտ խնդիրը:

»Դե, ես համոզված չեմ, որ Նա ապրել է, այնպես որ մի խոսեք ինձ հետ հարության մասին«: Ես ավելի շատ ժամանակ ունեմ ուրիշ բաներ անելու, քան դրա համար: Մի մտեք հարության մասին ցանկացած վեճի մեջ այն մարդու հետ, ով չի հավատում, որ Զիսուսն ապրել է: Դա հեշտ է ապացուցել. մինչ- դա չի պարզվում, մի անցեք մյուսին:

Փաստ 2. Որ Նա խաչվել է որոշ հրեա առաջնորդների սադրանքով Եռուսաղեմում: Զոմեացիներն հրամայեցին – իրագործեցին մահավճիռը:

Որոշ հրեա առաջնորդների սադրանքով՝ ոչ բոլոր հրեաների. նրանց պետք չի մեղադրել դրա համար. Նրա աշակերտները հրեա էին՝ միայն որոշ հրեա առաջնորդների, որոնք հռոմեացիների ձեռքերում էին: Զոմեացիներն իրագործեցին մահավճիռը. հրեա առաջնորդները դրդեցին դրան: Մինչ- չհավատաք դրան, իմաստ չկա անցնել հարությանը: Ավելի հեշտ է ապացուցել խաչելությունը, քան հարությունը:

Փաստ 3. Որ Նրան համարեցին մահացած:

Ուշադրություն դարձրեք, որ ես ասեցի *համարեցին* մահացած, որովհետև – բազում մարդիկ հավատում են, որ Նա դուրս է եկել գերեզմանից՝ հարություն է առել: Նրան համարեցին մահացած. սրով խոցված, խաչից իջեցված, գերեզման տարված: Իհարկե, մի տեսություն, որը ծագում է մի հորինվածքից, որ Նա փորձարկել էր սա – ուներ մարդիկ, որոնք կտանեին Նրան գերեզմանոց,

իմանալով, որ Նա դուրս է գալու: Նա սկզբում փորձեց Ղազարոսի վրա (այդպես է ընթանում թեորեան), բայց, իհարկե, Ղազարոսն արդեն հոտում էր՝ մինչև Նա կսկսեր փորձարկելը, սակայն դա մի գեղեցիկ իրական թեորեա է: Որոշ թեորեաներ խելքից դուրս են ավելի շատ, քան հարության փաստն ընդունելը, բայց նվազագույնը՝ Նրան համարեցին մահացած:

Փաստ 4. Նա թաղվեց հայտնի, մատչելի գերեզմանոցում:

Մատչելի ասելով՝ ես նկատի ունեմ, որ դուք կարող էիք գնալ այդ գերեզմանոցը. դուք չէիք կարող ներս մտնել քարի – պահակների պատճառով, բայց դա հայտնի, մատչելի գերեզմանոց էր:

Փաստ 5. Այնուհետև՝ քարոզվեց Նրա հարությունը:

Այս կետում ես չեմ ասում, որ Նա հարություն առավ, այլ որ **քարոզվեց** Նրա հարությունը, գերեզմանը դատարկ էր, – Հիսուսը համբարձվեց: Կար–որ է հիշել, որ ողջ քարոզը ներառում էր. դատարկ գերեզման, մեռելներից հարություն – երկինք համբարձում: Ահա – ողջ ուղերձը:

Այժմ, եթե դուք չեք հավատում, որ Նա քարոզվեց, ես այսօր դա եմ անում: Բայց Նա շատ ավելի շուտ **քարոզվեց**. Եթե դուք չեք հավատում դրան, ավելի հեշտ է ապացուցել դա, քան հարությունը:

Փաստ 6. Հրեա առաջնորդները, որոնք սադրեցին Նրա խաչելությունը հետաքրքրված էին Նրա հարության փաստը հակառակ ապացուցելու մեջ քան մենք այսօր:

Առողջ բանականությունը կասի ձեզ, որ հրեա առաջնորդները, ովքեր սադրեցին խաչելությունը, ավելի էին հետաքրքրված հարությունը հակառակ ապացուցելու մեջ, քան ինչ–որ մեկը 2000 տարի անց՝ բանականորեն մոտենալով դրան – խառնելով դրան շատ սկեպտիցիզմ, քանի որ հրեա առաջնորդների բարի անունը – հացն ու յուղը – կյանքերը վտանգի էին ենթարկված:

Եթե նրանք սադրեցին Նրա խաչելությունը՝ մեղադրելով Նրան, որ փորձում էր հաստատել մի թագավորություն, – մեղադրելով Նրան Աստծուն հայհոյելու մեջ, – հանկարծ պարզվում է, որ ճիշտ է, թե Նա հարություն է առել մեռելներից, նրանք պատրաստվում են շուտով նոր աշխատանք փնտրել: Այսպիսով առողջ բանականությունն ասում է, որ նրանք ունեին ավելի շատ հոգեբանական հետաքրքրություն թեորեան հակառակ ապացուցելու մեջ, – մի փոքր իրենցից ավելի շատ դուրս կգային, քան շատ մարդիկ Չատկի կիրակի օրը:

Փաստ 7. Աշակերտները հալածվում էին հարության մասին քարոզելու համար:

Նրանք սարսափելի ձևով հալածվում էին քարոզելու համար՝ սկսած այն հրեա առաջնորդներից, որոնք առաջինն էին հալածում նրանց. սկզբում նրանք անվանեցին նրանց ստախոսներ, ասեցին, որ գողացել են այն: Ամբողջ Գործք Առաքելոցը պատմում է հալածանքի մասին, ինչը հարությունը քարոզելու համար էր:

Այնուհետև, դարեր անց, քրիստոնյաներն ընդհանրապես դարձան Հռոմեական Կայսրության միջի չարիքների թիրախն ու դարձան քավության նոխազ – պարզապես պատժվում էին այլ պատճառներով, սակայն ցանկացած գրվածք

համաձայնում է, որ վաղ հալածանքները կարող էին անմիջապես կանգնեցված լինել, եթե նրանք դադարեին քարոզել այս հարության ուղերձն ու համբարձումը – Հիսուսին ուղեկցող հրաշքները: Ահա թե ինչու էին նրանք հալածվում, որովհետև հրեա առաջնորդների բարի անունը վտանգի էր ենթարկված: Այսպիսով՝

Փաստ 8. Գերեզմանը դատարկ էր:

Այս ամենը բերում է այն փաստին, ասում է առողջ բանականությունը, որ քանի որ հրեա առաջնորդները, որոնք սադրեցին խաչելությունը, ունեին չափազանց մեծ հետաքրքրվածություն իրենց ապրելամիջոցի վտանգված լինելու պատճառով, – **քանի որ** Նա թաղվեց հայտնի, մատչելի գերեզմանոցում, նրանք անմիջապես կգնային այդ գերեզմանոցը – կհայտնաբերեին մարմինը: Ահա թե ինչու է ակնհայտ, որ գերեզմանը դատարկ էր:

Գերեզմանը ոչ նշանակալից էր դարեր շարունակ. շատ դարեր անցան: Գերեզմանը կորած էր պատմության համար, որովհետև **դրա մեջ մարմին չկար:** Այնուհետև, երբ սկսվեց տարածվել սրբերի ժամանակաշրջանը, մարդկանց սկսեց հետաքրքրել Նրա գերեզմանը, որը հետաքրքրություն չէր ունեցել, քանի որ դրա մեջ մարմին չկար, – փորձեցին գտնել այն:

Եվ համաշխարհային եկեղեցին դեռ այսօր պայքարում է վաղեմի պատմական եկեղեցիների կլասիկ տեղի շուրջ, – Գորդոնի գերեզմանոցի համար, որը բողոքականներից շատերը նույնացնում են պարզապես ավտոբուսի կանգառի հետ՝ տեղադրված «Գողգոթա» կոչվող ժայռի գառնի շրջանում, որի գագաթին կա մի արաբական գերեզմանատուն: Պայքարի պատճառն այն է, որ գերեզմանոցը կորած էր պատմության համար. դրա մեջ մարմին չկար:

Այժմ, ավելի հեշտ է ցուցադրել այս փաստերը, քան հարությունը, բայց մինչև չընդունվեն այս փաստերը, դուք չեք կարող գործ ունենալ հարությանը վերաբերվող բոլոր թեորեաների հետ: Օրինակ՝ քարոզն այնքան արդյունավետ էր, որ բոլոր դարերից հայտնվում էին մարդիկ՝ իրենց թեորեաներով այն բացատրելու համար: Այժմ, պատճառը, թե ինչու եմ ես անում սա ամեն Չատիկին, այն է, որ ես փորձում եմ ցուցադրել, որ ձեզ պետք չի կանգնեցնել ձեր ուղեղը եկեղեցու դռան մոտ, երբ դուք ներս եք մտնում:

»Հավատքը լսելուց է, – լսելը՝ Աստծո խոսքից:« Դուք պարզապես չեք ստիպում մարդկանց հավատալ, Բայց եթե դուք ձեզ որպես օրինակ եք ցուցադրում, ինչ-որ մի բան կատարվում է ներսում – տեղի կունենա հոգեբանական ռեակցիա: Իմ վեճն այն մարդկանց հետ, ովքեր հերքում են հարությունը – վարում են մի ապրելակերպ, որը ոչ մի ուշադրություն չի դարձնում դրա վրա, կայանում է նրանում, որ ես կարող եմ տալ նրանց 15 հարց – գտնել, որ նրանք չեն անցկացրել իրենց կյանքում 15 ժամ՝ նայելով դրան:

Եթե հարությունը ճշմարտություն է, սա տիեզերքի կենտրոնն է: Եթե սա ճշմարտություն է, սա պատմության կենտրոնն է: Պետք է լինել մարդկության բոլոր հիմարներից ամենահիմարը, որպեսզի չմտածել, որ արժե ուսումնասիրել դա գոնե 30 ժամ ողջ կյանքի ընթացքում: Սակայն աշխարհում կան շատ խելացի մարդիկ, ովքեր նայել են – համոզված դուրս են եկել: Ահա թե ինչու եմ ես անում սա: Բայց քարոզներն այնքան անկեղծ են իրենց բնույթով: Բոլոր տեսակի թեորեաները լայնորեն քննարկվել են, բայց թեորեաները չեն անցնի, եթե դուք հաշվի առնեք այս ութ փաստերը:

Թեորեա 1. Աշակերտները գողացան մարմինը:

Թեորեա 2. Զրեա առաջնորդները գողացան այն:

Թեորեա 3. Զոմեացի առաջնորդները գողացան այն:

Թեորեա 4. Կանայք սխալ գերեզմանոց գնացին:

Դուք գիտեք, որ մութ էր – նրանք կորան զբոսնող կանանց նման՝ նրանց մոտ ոչ թե վարորդ, այլ զբոսնող կանայք էին: Նրանք գնացին դեպի սխալ գերեզմանոց – հավատացին, որ Նա հարություն է առել, ես սկստի ունեմ, նրանք դուրս վազեցին պարտեզից ճշալով ու աղաղակելով. «Մենք գնացինք, – Նա այնտեղ չէր»: Նրանք գնացին սխալ գերեզմանոց. նրանք գնացին մի դատարկ գերեզմանոց, որը սպասում էր ինչ որ մեկին:

Թեորեա 5. Այդ ամենը հայուցիւնացիաներ էին:

Փառավորված ցերեկային երազներ: Նրանք անկեղծ էին. նրանք հավատում էին, որ այս ամենը տեղի է ունեցել, քանի որ նրանք ունեին այս բոլոր հայուցիւնացիաները:

Թեորեա 6. Վերակենդանացման թեորիա:

Նա խաչվեց, – Նրան մեռած համարեցին, – Նրան թաղեցին հայտնի գերեզմանոցում, սակայն Նա մեռած չէր, – գերեզմանոցի սառը պայմաններում Նա վերակենդանացավ – դուրս եկավ՝ գերեզմանի շորերի մեջ փաթաթված, – փառք Աստծուն, պահակները քնած էին, – Նա ճանապարհից ետ հրեց այդ քարը՝ – ահա գալիս է ֆրանկենշտեյնը:

Թեորեա 7. Աշակերտները ստեցին:

Նրանք հորինեցին ողջ պատմությունը: Նրանք գրագ եկան սխալ ձիու վրա – չէին կարող համակերպվել դրա հետ, այնպես որ հորինեցին այս ամբողջ պատմությունը, – նրանց պահանջվեց յոթ շաբաթ, որպեսզի հաշվարկեին դա, – այնուհետ – պատմեցին այն:

Թեորեա 8. Այդ ամենը ճշմարտություն է:

Նրանք ճշգրտորեն պատմում են այն, ինչ զգացել – տեսել են: Այժմ, հենց որ դուք հասնում եք ապշեցուցիչ տարբերակին, երբ ընդունում եք միակ Զիսուսին պատմության մեջ, որ Նա կամ խենթ, հիմար, խաբեբա էր, կամ Նա այն էր, ինչ ասում էր, որ կա, – դա պահանջում է աստվածության սահմանում, այստեղ դուք գործ ունեք «ապշեցուցիչ տարբերակի» հետ:

Բոլոր այս թեորեաները՝ դրանցից ոչ բոլորը, սակայն մեծամասնությունը, լավ են հնչում առանձին վերցված: Առաջին թեորեան (աշակերտները գողացան մարմինը)՝ հրեա առաջնորդներն իրենք էին հորինել, բայց երբ դիտում ենք այս փաստերը որպես անքննարկելի, դուք կրկին ստիպված դիմում եք «ապշեցուցիչ տարբերակին»:

Ես ատում եմ, ես միշտ ատել եմ դա, երբ աշխատում էի պատմությունից իմ գիտական աստիճանի շուրջ, ես ատում եմ ինքնարդարացող օբյեկտիվ պատմաբաններին. «Ես օբյեկտիվ եմ, ես ոչ մի կարծիք չեմ հայտնում»: Գոյություն չունի գիտելիքներով լի մի անձնավորություն, որը չունի կարծիք: Գիտելիքը պահանջում է կարծիք. ոչ մի փաստերի ցուցադրում ձեզ չեզոք չի պահում: Գիտելիքը պահանջում է կարծիք, – երբ դուք քննում եք փաստերը, գոյություն ունեն միայն երկու տարբերակներ: Կամ այս աշակերտներն էին հնարել

պատմությունը կամ նրանք պատմում են այն, ինչ իրականում պատահել է: Եկեք քըննենք յուրաքանչյուր տեսությունը – բացահայտենք տարբերակները:

1. Նրանք գողացան մարմինը (թեորեա 1)

Նրանք գողացան մարմինը (թեորեա 1), այնուհետ– ակնհայտորեն ստեցին (թեորեա 7):

2. Հրեա առաջնորդները գողացան մարմինը (թեորեա 2): Այս փաստերը կանխում են դա. նրանք ցանկացած մեկից ավելի շատ էին շահագրգռված քարոզչությունը հակառակ ապացուցելու մեջ, այնպես որ, ինչու՞ պետք է նրանք դատարկեին գերեզմանը: Եվ եթե նրանք անեին դա, կասեին. »Մի ընդհանուր սպասեք. մենք ենք վերցրել նրա մարմինը գերեզմանոցից«: Նրանք անգամ չէին կարող մտածել այդ պատմության մասին. նրանք ասեցին, որ դա աշակերտներն էին, բայց եթե անգամ դա տրամաբանական լիներ, նրանք պարզապես չէին քարոզի դատարկ գերեզմանն ու հարությունը:

Նրանք քարոզում էին թվացող Հիսուսին, Ում հետ որ մասնակից էին եղել. նրանք քարոզում էին համբարձումը հավաստող եռանդով: Այսպիսով՝ նույնիսկ եթե հրեա առաջնորդները՝ գողանալով մարմինը, բացատրեին դատարկ գերեզմանը, նրանք դեռ պատմում էին ավելացումներ հարություն առած մարմնի – համբարձման վերաբերյալ, այնպես որ նրանք դեռ հորինում են շատ բաներ այդ պատմությունից՝ նրանք ստում են:

3. Հռոմեացի առաջնորդները վերցրեցին մարմինը (թեորեա 3): Երուսաղեմում տեղի ունեցող հակասությունների, հռոմեացիների հետ հրեա առաջնորդների ունեցած կապերի հետ միասին, ինչը հնարավորություն տվեց նրանց իրագործել խաչելությունը, չե՞ք կարծում, որ նրանք կցուցադրեին այն փաստը, որ պաշտոնական հռոմեական կառավարությունն է վերցրել մարմինը: Բայց նույնիսկ եթե դա բացատրում է դատարկ գերեզմանը, այն չի թեթևացնում աշակերտների պատասխանատվությունը հարություն առած մարմինը – համբարձումը քարոզելու համար, ինչի հետ նրանք բախվել էին, այսպիսով՝ նրանք դեռ ստում էին:

4. Կանայք գնացին սխալ գերեզմանոց (թեորեա 4): Դա հայտնի, մատչելի գերեզմանոց էր: Հրեա առաջնորդների հետաքրքրվածությունը կտաներ նրանց այդ հայտնի գերեզմանոցը, – այն ամենը, ինչ նրանց անհրաժեշտ էր անել սխալ գերեզմանոցի թեորիան ապացուցելու համար, դա այն գերեզմանոց գնալն էր, որտեղ որ մարմինն էր. նրանք կանեին դա:

5. Հայուցիևացիաներ (թեորեա 5): Դե, դատարկ գերեզմանը փչացնում է ողջ գործը: Եթե դա պարզապես հայուցիևացիաներ լինեին, գերեզմանի մեջ մարմին կլիներ: Դուք պետք է զուգակցեք դա մարմինն առ–անգելու հետ: Այնպես որ, նրանք դեռ ստում են:

6. Վերակենդանացում (թեորեա 6): Դե, գերեզմանից դուրս եկող այդ Ֆրանկենշտեյնն այդքան էլ չի համապատասխանում այն բարի Հիսուսին, որը քարոզվում էր: Դա կարող էր բացատրել դատարկ գերեզմանը, սակայն դա չի բացատրում այնպիսի Հիսուսին, որին որ քարոզում էին, չի բացատրում համբարձումը. նրանք դեռ հորինում էին շարունակությունը:

Այսպիսով՝ կապ չունի, թե ինչպես եք նայում դրան, եթե ենթադրում եք այդ ութ փաստերը, որոնք ավելի հեշտ է բացատրել, քան հարությունը, կա միայն երկու տարբերակ, երկու եզրակացություն, քանի որ դա հանգում է ականատեսների

ստույգ լինելուն: Այդ է պատճառը, թե ինչու ես հարգանք չունեմ այն մարդկանց հանդեպ, ովքեր հերքում են հարությունը – չեն կարդացել կլասիկան՝ Շերլոքի »Վկաների փորձությունը«: Նա պատկերեց դատարանի դահլիճի մի տեսարան, որտեղ բոլոր վկաներն էին հավաքված – ենթարկված Անգլիական դատարանի ցուցմունքների օրինակին: Կա՞մ նրանք չեն կարդացել իրավաբանի կողմից գրված »Ով շառժեց քարը «, որը ցանկանում էր հերքել հարությունը, բայց ավառտեց գրելով ամենահավաստիացնող փաստը:

Դուք գործ ունեք »ապշեցուցիչ տարբերակի« հետ. կամ **SURFՅՐԱԿ 1** / Տեսություն 7/ այս աշակերտներն էին հնարել պատմությունը իրենց երեսները մաքուր ցույց տալու համար – ամեն ինչ սուտ է, կամ. **SURFՅՐԱԿ 2.** / Տեսություն 8/ **Նրանք պատմում են այն, ինչ իրականում պատահել է՝ որպես ազնիվ մարդիկ:**

Եթե դուք դժվարանում եք տարանջատել փաստերը, տեսությունները – տարբերակները, թույլ տվեք պարզաբանեմ. Կա 8 փաստ որոնք կրճատում են 8 տեսությունները »ապշեցուցիչ տարբերակին«, այսինքն 7-րդ – 8-րդ տեսությունները, որոնք դարձան միակ հավատալի տեսությունները, այսինքն միակ 2 տարբերակները. Նրանք ստեղծին կամ նրանք ստեղծին ճշմարտությունը:

Երբ մենք հասնում ենք այդ կետին, ողջ քրիստոնեական հավատքը շրջվում է. այս աշակերտները, ովքեր վկաներն էին, ազնի՞վ մարդիկ էին, որոնք պատմում էին այն, ինչ տեսել էին, թե՞ դավադիրներ էին, որոնք իրենց երեսը մաքուր ցույց տալու համար մի սուտ հորինեցին, – գոյություն ունի չորս պատճառ, թե ինչու ես չեմ կարող հավատալ, որ նրանք ստում էին.

Պատճառ 1. Վկաների կողմից հեղաշրջող փոփոխություն դեպի լավը:

Բոլորն էլ համաձայն են, որ Պետրոսը ոչ հաստատուն էր, – չէր կարելի խմբի մեջ նրան հաշվել որպես հուսալի: Նա վախեցած փախավ – ուրացավ իր Տիրոջը, նա միշտ դժվարությունների մեջ էր իր ոչ հաստատուն լինելու պատճառով: Հարությունից հետո նա այն մարդն է, ով քարոզում է ծաղրող ամբոխին, նա իրականացնում է իր ճակատագիրը՝ Վեմը դառնալու համար, նա խիզախությամբ է մահանում՝ խնդրելով, որ իրեն գլխիվայր շրջեն, քանի որ արժանի չի մահանալու իր Տիրոջ դիրքում. հեղաշրջող փոփոխություն, որը կարելի է նույնացնել պատմության մեջ մի կետի հետ, – պատմության այդ կետն այնտեղ է, որտեղ նրանք սկսեցին պատմել հարության այս պատմությունը:

Հովհաննեսը: Չափազանց եսակենտրոն: Նա »Որոտի Որդիներ« կոչվող եղբայրներից մեկն էր: Նա ցանկանում էր երկնքից կրակ իջեցնել ամեն մեկի վրա, ով կհակառակվեր իրեն: Նա – իր եղբայրը օգտագործեցին իրենց մորը արքայության մեջ ամենալավ նստատեղը գտնելու համար: Այն բանից հետո, երբ նրանք սկսեցին պատմել այս հարության պատմությունը, ամեն մի գիտուն մարդ համաձայնում է, որ Հովհաննեսը փոխված մարդ էր: »Որոտի Որդու« փոխարեն, նա համարյա առաքյալ է իր երբեք չձախողվող սիրո արտահայտության մեջ: Նա հայտնի է որպես »Սիրո Առաքյալ«՝ ողջական հեղաշրջող փոփոխություն:

Թովմասը կայուն կասկածող է. սկզբից մինչ– վերջ, նա կասկածող է: Նա ռեալիստ է, նա հարցաքննում է ամեն բան: Երբ Հիսուսը պատրաստվում է անցնել Սամարիայով – դեմ առ դեմ հանդիպել մահվանը – պատմում է իր աշակերտներին դրա մասին, Թովմասն այդ ժամանակ ասում է. »Մենք էլ գնանք Նրա հետ մեռնենք«: Դա խիզախություն է, բայց նա մտածեց, որ Հիսուսն իրականում կմահանար՝ դա հումանիստական տեսակետ է:

Երբ Հիսուսը քննարկում էր գնալու, երկնքում առանձնատուն կառուցելու մասին, ասում է. «Եվ որտեղ որ ես գնում եմ՝ գիտեք – ճանապարհը գիտեք», մնացած բոլորը հաստատ բղավում են առանձնատների մասին: Թովմասը լսում է ամեն մի բառը: Նա ասում է. «Մենք չգիտենք, թե որտեղ ես գնում, – ինչպե՞ս կարող ենք ճանապարհը գիտենալ»: Այժմ սա մի բժախնդիր անձի բնավորության գծի ուրվագիծ է:

Ո՞վ է կասկածում, երբ գալիս է հարության պահը: Նույն երիտասարդը: «Եթե Նրա ձեռքերում բ–եռների նշանը չտեսնեմ, – իմ մատը չղնեմ բ–եռների տեղը, – իմ ձեռքը չկոխեմ Նրա կողը, չեմ հավատա»: Գալիս է այդ պահը: Հիսուսն այնտեղ է – ասում է Թովմասին. «Տես իմ ձեռքերը – իմ կողը»: Նա ասում է. «Երանի նրանց, որ չեն տեսել – հավատում են»: Դա անառարկելի ճշմարտություն է, բայց Նա չդատապարտեց Թովմասին: Նա պարզապես հաստատեց այդ փաստը – հետո առաջարկեց ենթարկվել փորձությունների, ինչը հենց այն է, ինչ այսօր անում ենք մենք: Նա ասեց. «Տես իմ ձեռքերը – իմ կողը»: Եվ Թովմասը գոչեց. «Իմ Տեր – իմ Աստված»:

Նշանակալից է, որ աշխարհի փիլիսոփայական շրջանների մեծ մասում, որտեղ Վերդայական փիլիսոփաները տարածել են Բուդդիզմն ու դրանից բխող ար–ելյան կրոնները, հենց Թովմասն է, որ կտրում է Հիմալայները, որ մեռնի որպես նահատակ Մադրասում՝ Հնդկաստանում, որպեսզի դառնա հավատքի բանբերն այդ ժամանակների աշխարհի ամենավիճելի փիլիսոփայական տարածքում, – այլ–ս երբեք նա ակնթարթ անգամ չի տատանվում հավատքի մեջ. ամբողջական փոփոխություն, կայուն կասկածողից դեպի չտատանվող »հավատացյալը«: Այժմ, դուք կարող եք ասել, որ ճգնաժամը կփոխի մարդկանց, բայց սուտը հազվադեպ կփոխի մարդկանց դեպի լավը. նրանք ավելի վատը կդառնան: Այս մարդիկ հեղաշրջող ձ–ով փոխվեցին դեպի լավը. ես չեմ կարծում, որ սուտ խոսելը կաներ դա:

Պատճառ 2. Ներքին կայունությունը – անուղղակի ապացույցներ:

Գոյություն ունեն ճշմարտության անուղղակի ապացույցներ: Մարկոսը գրում էր հեթանոսներին. դուք կարող եք հաշվել դա Մարկոսի Ավետարանում, նրա մոտ Զրիստոսն ինքն էր մասին ակնարկում է որպես »Մարդու Որդի« ավելի հաճախ, քան ցանկացած մյուս Ավետարանում: Հաշվեք ինքներդ:

Այժմ, եթե նա ստախոս լիներ, իմանար, որ սուտ է խոսում, փորձելով խարդախություն գործել, ինչու՞ պետք է նրա մոտ Հիսուսն ակնարկեր էր մասին մի արտահայտությամբ, որը ենթադրում է մարդ լինելը, երբ նրա նպատակն է փորձել ներկայացնել Հիսուսին որպես Աստծո Որդի: Եթե նա ստախոս է, նրա մոտ պարզապես Հիսուսը կակնարկեր էր մասին որպես Աստծո Որդի: Սակայն, հեզնաբար, որպես Աստծո ազնվության փոքրիկ թաքնված ապացույցներ, Մարկոսի Ավետարանում՝ գրված հեթանոսներին, որը մտադրված էր ապացուցել, որ Հիսուսն Աստծո Որդին էր, Հիսուսն ակնարկում է էր մասին որպես Մարդու Որդի ավելի շատ, քան ցանկացած այլ Ավետարանում:

Այժմ, Հիսուսն **խկապես** ակնարկում էր էր մասին որպես »Մարդու Որդի«, քանի որ Հիսուսը քարոզում էր հրեա ունկնդրին, որը կարդացել էր Ենովքի գիրքը – կարդացել էր Դանիելի գիրքը, որտեղ Մարդու Որդին ներկայացվում էր մեսիական մի պատկերով՝ փառքի ամպերի մեջ գալով, որ հաստատի իր արքայությունը: Այնպես որ բավականին համապատասխան էր Հիսուսի համար ակնարկել էր մասին որպես Մարդու Որդի՝ մեսիայի բանականության մեջ, սակայն եթե դուք գրում եք հեթանոսներին, որոնք ոչինչ չգիտեն Հին կտակարանի մասին, – որոնք փորձում են մի սուտ հորինել, որ Հիսուսն Աստծո Որդին է, մինչ– դուք պարզապես

հիմնովին ազնիվ չլինեիք – չասեիք ճշմարտությունը, ձեզ մոտ Հիսուսն այդքան հաճախ չէր ասի «Մարդու Որդի»: Ինչո՞ւ չփոխել իր ասածները ձեր նպատակին ծառայեցնելու համար: **Քնածին ազնվություն:** Ես կարող էի սրա նման շատերն ասել, բայց դա այն է, ինչ պատմաբաններն անվանում են ազնվության անուղղակի ապացույց:

Այն փաստը, որ աշակերտները սպասեցին յոթ շաբաթ, օգտագործվում է նրանց կողմից, ովքեր ասում են, որ նրանք ստում էին, կարծես դա այն ժամանակն էր, որն անհրաժեշտ էր նրանց՝ սուտը պատրաստելու համար: Եթե նրանք բավական խելոք են այս բնույթի սուտ ասելու համար, իմ դատողությունն այն է, որ նրանք կհաշվարկեին դա, նրանք սպասեցին յոթ շաբաթ, որովհետև – Հիսուսն էր պատվիրել նրանց սպասել: Դա ազնիվ մարդկանց գործողություն է, չնայած որ այդքան երկար սպասելը վնասում էր իրենց պատմությանը՝ եթե նրանք պատրաստվում էին սուտ հնարել:

Պատճառ 3. Վճարված գինը:

Սուտ խոսելու համար դուք չէք վճարում այն գինը, որ վճարեցին այդ մարդիկ: Նրանցից բոլորը, բացի Հովհաննեսից, մահացան նահատակի մահով. Բարթողեմեոսի մաշկը մտրակելով հանեցին՝ մինչև – մահ, Հայաստանում, Թովմասին կտրեցին Բրահմանի սրով, Պետրոսը գլխիվայր խաչվեց, Սուրբ Անդրեասը խաչվեց Սուրբ Անդրեասի խաչի վրա (որից այն ստացել է իր անվանումը), Ղուկասին կախեցին կռապաշտ քահանաները, Մարկոսին քարշ տվեցին Ալեքսանդրիայի փողոցներով մինչև – մահանալը: Այս մարդիկ մարդկային հավատքից վեր վճարեցին իրենց «ստի» համար:

Պատճառ 4. Նրանք մահացան մենակ:

Սուրբ Թոմաս Աքինասի մեծ՝ կարծում եմ մեծագույնը, ապացույցը աշակերտների – հարության ճշմարտության մասին դա այն է, որ նրանք մենակ մահացան: Այժմ՝ ինչպես ես անում եմ ամեն տարի, երբ ավարտում եմ այս ուղերձը, կարող եմ ձ-ակերպել նրանց որպես տղամարդկանց մի խումբ, որոնք փորձում էին պարզ ցույց տալ իրենց երեսը, պատմում էին մի պատմություն, սխալ մարդու վրա էին գրազ եկել, կործանվել էին Իր ձախողումից (ինչպես նրանք կարող էին դիտել դա), փորձում էին կենդանացնել Նրան ստի միջոցով:

Ես կարող եմ ձ-ակերպել, որ նրանք ապրում էին միասին – խմբակային ճնշումը միաբան էր պահում նրանց ստի կայունությունը, քանի որ նրանք չէն ցանկանում առաջինը կոտրել հավատքը, դավաճանել մյուսներին – տապալել ողջ գործը:

Եկեք ենթադրենք, որ Դ-ր Բաղդի Գարսիան – Էդ Մասրին, որն ճանաչված իրավաբան է /Էրին Բրակովիչի ֆիլմի հերոսը/ – Դ-ր Զրաիգ Լամփը /որը ներկա է այսօր այստեղ/ հորինել են այս պատմությունը: Դուք չունեք հեռուստացույց, դուք չունեք արբանյակ, դուք չունեք ֆաքս, դուք չունեք հեռախոս, – քանի դեռ դուք երեքդ միասին եք մնում մեծ ճնշման ներքո, դու չես ուզում լինել այն մեկը, Էդ, ով կդավաճանի Զրաիգին – Դ-ր Բաղդին:

Սակայն, այժմ եկեք բաժանենք ձեզ: Դու, Էդ, եղիր Բարթողեմեոսը Հայաստանում, իսկ դու, Դ-ր Բաղդի, եղիր Թովմասը Հնդկաստանի շուրջը: Իսկ դու, Գրաիգ, եղիր Պետրոսը Հռոմում: Դուք կորցրել եք կապն իրար հետ: Դու չես կարող վերցնել լսափողը – զանգահարել որ–է մեկին. ոչ ոք չգիտի, թե որտեղ ես դու, – քանի որ դու գիտես, որ սուտ ես խոսում – գիտես, որ իրականում չես սպասում, որ սերունդները հավերժ կհավատան դրան, – քեզ բառացիորեն մաշկահան են անում մինչև – մահ՝ այսինքն, քարշ տալով մաշկը դուրս է գալիս, քո մաշկը պլոկվում է քո

վրայից, այն ամենը, ինչ քեզ պետք է անել, դա ասելն է. »Այդ ամենը սուտ է « – »Կներեք, ես լքում եմ քաղաքը«:

Բաղդին չէր իմանա դա, Գրաիզը չէր իմանա դա: Դու կարող էիր տեսնել նրանց հաջորդ անգամ՝ միասին պատմություններ փոխանակելիս – ասելիս. »Տղաներ, ես իսկապես նրանց հախից եկա Յայաստանում: Ես այնպես պատմեցի պատմությունը, որ ոչ ոք չկարողացավ մոռանալ այն«: Բաղդին – Գրաիզը չէին իմանա, որ դու ստում ես: Դու, քեզ պատրաստվում եմ սրով կտոր-կտոր անել Յնդկաստանում. դու էլ երբեք չես տեսնի այս մարդկանց: Այն ամենը, ինչ քեզ պետք է անել ճնշումից դուրս գալու համար, դա ասելն է. »Սա սուտ է «:

Դու Գրաիզ, քեզ բռնել եմ Յոմում. դու մի փոքր ավելի ես ցուցադրվում, բայց քո կյանքին վտանգ սպառնալով, – այն ամենը, ինչ քեզ պետք է ասել, դա. »Ներողություն: Գուցե ես երագումս էի տեսել դա«, – դուրս պրծնել – ու-որվել դեպի Ֆրանսիա: Ինչպես ասել է Թոմաս Աքիլասը՝ հոգեբանորեն անըմբռնելի է, որ այս մարդկանցից, որոնք բաժանված էին, ամեն մեկը՝ վճարելով գերագույն գինը իր պատմության համար – յուրաքանչյուրը մենակ մահանալով, խմբից որ-է **մեկը** չառանձնանար իր ընկերներից – չասեր. »Յեյ, դա ճշմարտություն չէր«:

Մահանալ մենակ: Եվ ապացույցի ոչ մի կտոր չի մնացել ուժեղ քննադատման 2000 տարիների ընթացքում, դուք երբեք չեք գտնի որ-է մի գրառում երկրագնդի երեսին, որտեղ այս մարդկանցից ցանկացածը երբ-է տատանվեր այս պատմությունը պատմելիս՝ մինչ- իրենց ահավոր մահը: Այդ պատճառով ես եկա այն եզրահանգմանը, որ ոչ մի ձ-ով այս մարդիկ սուտ չէին կարող խոսել: Նրանք պատմում էին այն, ինչ **նրանք** մտածում էին – փորձառություն էին ունեցել – տեսել էին՝ որպես ճշմարտություն:

Ես հիշում եմ, թե ինչպես էի անում սա իմ պրոֆեսոր Լարի Թովմասի հետ Ստենֆորդում, – նա ասեց ինձ. »Ձին, ես համոզված եմ: Այս մարդիկ հավատում էին նրան, ինչ որ պատմում էին: Այդ իսկ պատճառով այս մյուս ութ փաստերից մի քանիսը պետք է որ սխալ լինեն«: Դե, եթե դու ազնիվ ես – ասում ես դա, ես լսում եմ քեզ, որովհետև – այդ մյուս ութը շատ ավելի հեշտ է ցուցադրել: Ո՞րն է տարբերակը:

ԴԱ ՃԵՄԱՐՏՈՒԹՅՈՒՆ Է ԵՎ ՆԱ ԴՈՒՐՍ ԵՎՎԿ ԳԵՐԵՉՄԱՆԻՑ:

Դե, եթե դա ճշմարտություն է, ապա ի՞նչ: Մնացած ամեն ինչը ճշմարտություն է, – ես ունեմ սկզբնակետ հավիտենական Աստծուն հավատալու համար: Եվ ես հետո անցել եմ այդ շեմքից, որտեղ այժմ կարող եմ ըմբռնել, թե ինչ է քրիստոնեությունը, քանի որ եթե ես կարող եմ հավատալ, որ Հիսուս Քրիստոսը դուրս է եկել գերեզմանոցի այդ շորերից, ժայռի, այդ դռան միջով – երկինք է բարձրացել լողալով, ապա մոլեկուլյար փոխադրումը Նրա համար ոչինչ է. Նա կարող է անել դա առանց պայթյուն ստեղծելու: Դա ճշմարտություն է, որ բոլոր բաները գոյություն ունեն Նրա մեջ, – Նա կարող է ղեկավարել դրանք:

Այդ պատճառով, ընդհանրապես դժվար չէ հավատալ, որ Աստծո այդ նույն անփոփոխ եությունը՝ տեղադրված Մարիամի ներսում, հանդես եկավ որպես Հիսուս Նազովրեցի՝ Սուրբ Հոգու միջոցով: Աստված ասում է, որ Նա տեղադրում է այդ նույն աստվածային եությունը մեր մեջ, երբ մենք վստահում ենք Նրան: **Դա** իրական վերստին ծննդի վերապրումն է՝ կյանքի գեներատոր, ռեգեներացիա, մի նոր արարած, որը ներթափանցում է իմ բջջային կառուցվածքի մեջ – տեղադրվում է իմ ներսում՝ որպես պարզ- Աստծուց, երբ ես կապնվում եմ Նրա խոսքին հավատալով:

Դա բոլոր քրիստոնյաների ծնունդն է՝ լավ եր-ացող, որ Քրիստոսը մեր ներսում փառքի հույսն է: Ես կարիք չունեմ դառնալու մի ինչ-որ ամբողջական կամ շեղված ծայրահեղություն, որպեսզի հասկանամ, թե ինչ է քրիստոնեությունը: Ես այժմ կարող եմ անցկացնել իմ կյանքը՝ հետ-ելով Նրա խոսքին, ներառյալ այն հեղինակությունը, որ Նա տալիս է Հին կտակարանին, – խոստմունքները, որոնք գրված են այնտեղ:

Եվ ամեն անգամ, երբ ես ամուր բռնում եմ այդ ամենից – գործում եմ իմ հավատքով ու վստահությամբ շարունակում եմ գործել, այդ հավատքի կապն իմ մեջ պահպանում է կյանքի էությունը՝ այն, որը հարություն տվեց Քրիստոսին մեռելներից, որն ընդունակ է փոխել իմ բնույթը ինչպես ռադիոակտիվ նյութը, զուցե – այն անտեսանելի է, բայց կարող է փոխել ձեր բջջային կառուցվածքը, երբ դուք բռնվում եք դրանից:

Աստված ձեր մեջ դնում է մի կյանք, որն ընդունակ է վերածնվել, – ահա թե ինչու է հոգ-որը կազմվում հոգու արտահայտություններից – ինչու է հոգ-որը կոչվում հոգու պտուղ:

Մեր միջից դուրս աճող այդ նոր կյանքն է, որը կարող է միմիայն ձեռք բերվել հավատքով դեպի Իր խոսքը, սակայն դա հիմնադրվել – հիմնվել է ապացուցվող առանձնահատկություն ունեցող այն ժայռի վրա, որն է. »Նա հարություն առավ մեռելներից«, – դա իմ մեջ հավատք է ներշնչում, որպեսզի հավատամ, որ Նա կանի նա- հաջորդ բանը, որ ասեց, որն է՝ Նա նորից կգա:

1992թ. ապրիլի 19-ին Դ-ր Սկոտտը վերջապես հասավ այս ուղերձը քարոզելու իր երկարաժամկետ նպատակին (Նրա ծառայության հիմնաքարը) մեկ ժամվա ընթացքում՝ ի դեպ, նա հասավ այդ նպատակին յոթ րոպե շուտ: